

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

333

35

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	240 Lei
Pe jumătate de an	120 "
Pe un pătrar de an	60 "
Un număr	5 Lei.
Pentru străinătate pe un an	300 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei

Hirotonirea întru Arhiereu a I. P. C. Arhimandrit Dr Vasile Lăzărescu.

Duminecă la 31 Decembrie 1933 s'a săvârșit, în catedrala ortodoxă din Sibiu, hirotonirea întru Arhiereu a Înalt Prea Cuvioșiei Sale Arhimandritului Dr Vasile Lăzărescu, nou alesul Episcop al eparhiei noastre a Caransebeșului.

Solemnitatea sfințirii a fost precedată de serviciul priveghierii oficiat în prezența I. P. S. mitropolit Nicolae, a PP. SS. arhieriei Andrei Magier și Vasile Stan, I. P. C. Arhimandrit Dr Vasile Lăzărescu, de un impunător sobor de preoți. Anume protopresbiterii Traian Oprea al Vârșetului, Romul G. Ancușa consilier referent eparhial Caransebeș, Traian Petrișor și Ieronim Grovu consilieri mitropolitani, Dr Andrei Gălea, consilier referent arhiepiscopesc Sibiu, Ioan Dăncilă protopresbiter militar, Gheorghe Maior profesor la școala normală din Sibiu și diaconii Ioan Dinu din Sibiu și Teodor Roșca dela Caransebeș.

Incepând dela litie a pontificat I. P. C. Arhimandrit Vasile, dând la sfârșit sfânta cruce spre sărutare credincioșilor.

Mânezi Duminecă sonorul dangăt de clopote chema poporul spre falnicul lăcaș împodobit cu verdeață de brad din codrii cei din jurîmprejurul Sibiului.

La orele 10 și-a făcut apariția, însoțit de alaiul de preoți, în sunetul de toacă din turnul catedralei, I. P. S. mitropolit Nicolae. Este însoțit de Prea Sfințitii arhieriei Andrei al Orazii, Vasile de Rășinari și I. P. C. Arhimandrit Vasile, noul Episcop al Caransebeșului.

Servește acelaș sobor de preoți din ziua precedentă, sportit cu diaconii prof. Nicolae Popoviciu și I. Circov.

Ierarhii sunt îmbrăcați, iau apoi loc cu fața spre altar și anume: în mijloc pe amvon I. P. S. mitropolit Nicolae, pe un fotoliu la dreapta P. S. Andrei Magier, iar la stânga P. S. Vasile Stan. Eșind din altar noul arhieriu este prezentat de protopresbiterul Emilian Cioran și diaconul Ioan Dinu, iar I. P. S. mitropolit îi zice: *spune-ne nouă ce crezi*, la cecece candidatul răspunde *Cred într'unul Dumnezeu...* și celelalte. Curând, în cursul sfintei liturgii, și noul candidat devine arhieriu. De-acum servește alături cu ceilalți arhieriei, și când este pomenit *Prea Sfințitul Vasile nou alesul Episcop al Caransebeșului*, apare tânăr dar plin de demnitate și împarte binecuvântarea harului celui proaspăt sălășluit în Sine. Un fior sfânt, trezit poate prin etericul momentelor de rugăciune, de tumultul atâtor rugăciuni de preoți împreună liturgisitori, — căroru corul profesorului bănașan Timotei Popoviciu le dădea ritm și ecou în splendoare — dar un fior am încercat în acea clipă, în catedrala mitropolitană a Sibiului...

La sfârșitul sfintei liturgii — în cursul cărcia P. S. nostru Episcop a săvârșit și o hirotonire de preot — Arhieriei, flancați de o parte și de alta de preoții liturgisitori ies din altar și se îndreaptă spre tronul arhieresc. I. P. S. mitropolit Nicolae este în frunte, își ocupă scaunul și — în fața poporului din biserică — adresează Prea Sfințitului Episcop Vasile o frumoasă cuvântare. Luând indemn din cuvintele Sfântului Apostol Pavel către Timotei (II. Timotei IV., 2) arată că ele conțin virtuțile adevărate ale apostolatului pe care se bazează credința în Christos. Practica acestor

virtuți duce la izbândă, cu deosebire între greutatele veacului de acum...

După terminarea cuvântării *I. P. S. mitropolit predă noului Episcop, Vasile, cârja de păstor, cu urarea ca să conducă zile încredințate la pășunea cea adevărată. Prea Sfințitul Episcop Vasile primește cârja de păstor, pășește apoi înspre amvon, îl urcă și rostește următoarea cuvântare.*

„Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru Cel din cer...”

(Mat. 5, 16.)

I. P. Sfințite, Prea Sfințiți Părinți, Iubiți creștini,

„Dumnezeesca slovă a Scripturii prezintă viața noastră pământească, cu frământările ei ca un zbucium între doi poli opuși. Lătură și lumină, minciună și adevăr, rău și bine, păcat și virtute sunt frazele cu care sfânta Scriptură caracterizează extremele opuse în raza cărora se sbate gândirea, simțirea și viețuirea noastră. Structura dublă a ființei noastre ne saltă când spre unul, când spre altul din aceste extreme. Chipul lui Dumnezeu din noi: sufletul, cu puterile și năzuințele lui, tinde spre lumină, adevăr, bine, virtute, cu un cuvânt: spre asemănare cu Dumnezeu. Iar lutul corpului ne trage, greoiu, spre întunec, minciună, rău, păcat cu un cuvânt: în slujba stăpânului veacului acestuia.

În mijlocul acestei învălășeli ne apare ca un liman neviforat cuvântul și pilda de viață a Răsăritului. Celui de sus, care venind prin naștere în lumea aceasta, i-a răsărit lumina cunoștinței. Dela venirea Sa Mântuitorul Iisus este lumina lumii care spulberă întunecul, cuvântul Lui este adevărul care demască minciuna, poruncile Lui sunt binele, care stăvilește răul, pilda vieții Lui virtutea, care învinge ispita și păcatul.

Lumina mântuitoare a cuvântului său Mântuitorul Iisus Hristos a așezat-o în sfeșnicul luminat al sufletului Apostolilor și li-a poruncit să meargă și să o împrăstie în toată lumea. Iar pilda vieții Lui, strălucește glorios și atrăgător din fiecare pagină a evangheliei. Ea a însuflețit seria nestârșită de mucenici pe ale căror moaște se zidesc — ca pe niște temelii neclătite — bisericile noastre și a căror amintire ne înviorează sufletul în lupta pentru mântuire în tot cursul anului bisericesc.

Din sfeșnicul de luminos adevăr al Apostolilor și din ardoarea sufletului lor pentru

cauza răspândirii evangheliei spre mântuirea a tot cea ce crede într'ânsa, s'au aprins luminițele de râvnă, pentru biruința definitivă a Bisericii, din sufletele primilor episcopi creștini. La început timide și modest pâlpaitoare în mijlocul vijeliei persecuțiilor. Indrăznind însă, după cuvintele Celui ce a biruit lumea, cu vremea plâpândește luminițele din catacombe, au devenit faruri luminoase, care cu lumina adevărului creștin ce răspândeau, au spulberat nouii desorientării și ignoranței religioase, iar prin viața lor cea după porunca Mântuitorului au rușinat falsa virtute a păgânătății. Așa de covârșitoare a fost mulțumirea deplină ce a adus-o sufletelor însetate după adevăr și bine adevărul și morala creștină, și atât de impunător exemplul de viață al Apostolilor și al urmașilor lor: episcopii creștini din primele veacuri creștine, încât de pe urma lor se transformă cu adevărat tot felul de a gândi și a viețui al omenirii, se schimbă fața lumii. Lumea păgână se renaște cu adevărat, devenind alta, nouă: creștină, atingând într'un anumit timp culmea de gândire și virtute creștină, accesibile sufletului omenesc. Așa au devenit episcopii creștini, aceste sfeșnice luminate ale luminii lui Hristos, chemată să lumineze tuturor, părinții Bisericii creștine din vremea lor și de totdeauna. Pentru că oricând Biserica ajunsă la răspântii de grele încercări, ea se poate reface după învățătura scrisă și pilda de viață a părinților ei. Aceasta pentru că acești episcopi ai antichității creștine s'au dovedit, prin scrisul și viața lor împreună lucrători cu Duhul sfânt care ocrotește și îndrumă destinele Bisericii — spre scopul ei final, mântuirea membrilor ei — conform promisiunii Mântuitorului de a fi cu Apostolii întru împlinirea misiunii lor întreite: de a învăța, a săvârși cele sfinte și a păstori pe credincioși până la sfârșitul veacurilor. Ca părinți ai Bisericii episcopii creștinătății ecumenice au îndeplinit cu adevărat și cuvintele Mântuitorului, adresate apostolilor de a fi ei: lumina lumii. Și cu adevărat lumina lor așa a luminat și luminează înaintea oamenilor încât văzând ei faptele lor — și, îndeosebi și la cei mai mulți, privind sfârșitul lor, au preamărit și vor preamări pururea pe Tatăl nostru cel din ceruri.

În virtutea succesiunii celei neîntrerupte dela Apostoli, care se validează în Biserica noastră ortodoxă de Răsărit, prin hirotonia legală fiecare episcop creștin ortodox se înscrie de drept în rândul episcopilor de odinioară, ajunși părinți ai Bisericii și cu posibilitatea obiectivă de a deveni și de fapt ceea ce au fost și sunt ei.

Ce ideal mai mareț și-a putea fixa un episcop ortodox nou hirotom și la începutul activității sale decât acela *de a imita în gândirea, activitatea și viața sa exemplul luminos al părinților Bisericii*. Cel puțin pentru apubiă sa eu cred că noul episcop trebuie să aibă ambiția de a deveni adevăratul ei părinte în sensul de a-și pune toate puterile sufletului *pentru renașterea ei la o nouă viață, mai intens creștinească*. Pentru ridicarea gândirii și vieții creștine dintr'ansa la un grad cât mai apropiat de acela al creștinismului Bisericii ecumenice, creat de activitatea părinților Bisericii, și față de care creștinismul nostru de astăzi este într'un așa de pronunțat și dureros regres.

Considerând specificul vieții religioase dela noi fiecare episcop ortodox român va trebui să-și pună toată truda și toată râvna și să uzeze de toate mijloacele harice și lumești ce-i stau la dispoziție pentru încetățenirea în conștiința păstoriiților săi a convingerii că, mai presus de orice adevăr profan, oricât de științific, singur adevărul religios creștin, propovăduit de Biserica noastră ortodoxă de Răsărit este în stare să mulțumească, durabil și deplin, dorul sufletului omenească după adevăr, pentru că provine dela Dumnezeu Adevărul suprem. Asemenea că activitatea omenească urmărind fericirea cât mai desăvârșită și mai durabilă, nu-și poate afla un cadou mai prielnic mai fără riscuri și cu mai deplină validitate a liberei determinări de sine a omului decât morala creștină: expresia voiei lui Dumnezeu.

În măsura în care Biserica ortodoxă română va înțelege și va reuși ca prin ierarhia ei să încetățenească și întărească în conștiința românească această convingere, își va putea ea asigura un rol în opera *de consolidare națională* ce preocupă pe toți oamenii de bine ai neamului nostru, rol vrednic de acela ce l-a avut în trecut în jurul *conservării noastre naționale*. Numai stăpânit de această preocupare va putea deveni ierarhul român cu adevărat părintele, autorul renașterii duhovnicești a obștei ce păstorește, lumina neamului din care face parte. Numai așa se va putea el dovedi organ și împreună lucrător al Duhului Sfânt ce activează ocrotitor și îndrumător în Biserică și care l-a ales pentru treapta arhieriei. Numai așa va împlini el porunca Mântuitorului ca lumina lui așa să lumineze înaintea oamenilor, încât văzând aceștia roadele activității lui, faptele lui, să preamărească pe Tatăl din ceruri.

Doamne, trimite mâna Ta din lăcașul Tău preainalt și mă întărește în slujba Ta, în care

mai așezez ca prin Duhul Tatăl și Sfânt. Răsărit de sâmbătă prin Nașterea Ta cea după trup ai răsărit lumii lumina cunoștinței în să se salășluiască această lumina în sfeșnicul de lut al fămei mele; ajută-mi să o ridic de sub obrocul insuficienței mele și să o așez pe masa mântuirii robilor Tăi, ca toți să se lumineze și mântuiască și văzând silințele mele în jurul mântuirii lor să Te preamărească pe Tine, împreună cu Tatăl și cu Duhul în veci Amin!*

Ultimele cuvinte ale rugăciunii — rostită cu fața îndreptată spre altar — solemne și de gravitatea unui jurământ, trezesc un involuntar mormur: rugăciunea poporului transfigurat.

Slujba sfântă se termină.

Urmează împărțitul anaforei. Și astăzi *vasul cel ales*, Prea Sfințitul Vasile se prezintă în fața credincioșilor, cari se întrec să apuce întâii în apropierea Celui împărțit de darul și harul apostolice.

I. P. S. mitropolit Nicolae este condus cu soborul de preoți și cel al ministranților, în alai de cântări, până la mitropolie.

Vine acum rândul Prea Sfințitului Vasile. Ca prin minune se văd atunci, în urma preoților împodobiiți în sfințele odăjdii, un mânăunchi de bănațeni. Erau P. O. D. Romul G. Ancușa, Traian Oprea protopresbiteri și diaconul Teodor Roșca, liturgisitori, protopresbiterul militar Iosif Serafin, eminentul compozitor prof. Timotei Popoviciu — care a dat nuanța înalt-sărbătorească a zilei cu concursul corului său — Aurel Moaca, Nicolae Cornean cons. ref. eparhial, Dimitrie Sgăvêrdia secretar eparhial, Ștefan Bornuz director general la Comunitatea de avere, Simeon Ioneșiu fost deputat sinodal și învățător în Margine. Pe cât de modest, pe atât de impunător a fost simbolicul grup al bănațenilor, geloși carecum de noul lor Păstor, pe care s'au văzut datori a-l împrejmuji cu dragostea și devotamentul lor.

Solemnitatea sfințirii s'a terminat cu o masă restrânsă oferită de I. P. S. Mitropolit Dr Nicolae Bălan, rămânând ca Banatul să-și afirme întreaga sa bucurie și ospitalitatea sa cu prilejul introducerii, pe care o dorim și o sperăm cât mai apropiată.

Onorații Preoți cari mai au exemplare nevândute din „Calendarul Românului“ pro 1934, să le remită de urgență la Librăria diecezană.

Cuvântarea

dlui Dr Cornel Corneanu, rostită la praznicul de comemorare a lui I. G. Duca, în ziua de 2 Ianuarie 1934 în Caransebeș.

Români îndoliași,

Intrunirea noastră de astăzi este încadrată în lacrimi..... În lacrimi de durere, dar și de întemeiată îngrijorare, țâsnite din conștiințe națională a Neamului românesc.

Pregătitorii Unirii au apus. Se sting pe rând și înfăptuitorii ei.

Cu I. G. Duca asfințește în Domnul unul dintre factorii hotărâtori ai războiului de întregire națională, ai operei uriașe de consolidare postbelică și ai temeliilor constituționale în spirit democratic a noului stat unitar român, visat de mucenicia, înflorită în sânge, a atâtor veacuri de restriște.

Între ideologia liberalismului burghez și între cea a marxismului muncitoresc, cu cari veacul al XX-lea a botezat viața politică a popoarelor europene, se strecură curente noi, așa zise de dreapta, cărora meșteșugit li-se imprimă pecetea creștinismului și cea a naționalismului. Aceste curente, întocmai ca și cele de stânga, încearcă să zdruncine așezarea milenară, fundamentată pe istoria și tradiția specială de rasă și de credință, a statelor.

Ele sunt străine sufletului poporului românesc. Ele sunt menite să destrame unitatea națională a României mari, înfăptuite prin atâtea sacrificii. Armele lor de luptă sunt acte de demență, cari într-o țară pacinică și în mijlocul unui popor cuminte cu oroarea de crimă, periclitează viața Țării. În lupta de idei politice ele au introdus asasinatul.

Datoria aceloră, cari avem o fărâmă de răspundere pentru viitorul acestei Români e, să stăm de veghe, ca inconștienta, demența și tradarea să nu turbure viața națională a Țării, zămăslită din adâncă înțelepciune politică a conducătorilor ei.

I. G. Duca a murit asasinat.

Îl plânge Țara întreagă, cum l-a plâns acum șase ani pe I. C. Brătianu.

Și îl vom răsbuna. Nu prin ură nedemnă ci prin îndeplinirea ultimei sale porunci, rostite la 14 Noemvrie 1933, în ziua înscăunării sale la Preșidenția Consiliului de miniștri: „Mă adresez Națiunii întregi, ca pe toate tărâmurile, fie care în cercul lui de activitate să sprijine într'un gând de înalt patriotism, străduințele noastre, cari pururea vor purta pecetea cinstei și a grijei binelui obștesc. *Printr'o supremă*

forțare națională, cu toți la olaltă, să refacem în aceste vremuri turburi o Românie puternică, așa cum au visat-o aceia, cari s'au jertfit pentru înfăptuirea ei și pentru întregirea ei“...

Cum vom ști să îndeplinim acest lăsamânt românesc, așa să ne ajute Dumnezeu și toți stinții lui, ocrotitori ai Țării românești.....

Frați Români,

L-am cunoscut pe I. G. Duca în epoca, apăsătoare de suflete, a neutralității, ca ministru al Instrucțiunii publice. Pregătea înfrigurat prin școală... războiul. L-am revăzut în revărsatul zorilor Întregirii celei veșnice ca ministru al agriculturii și domeniilor alcătuind decretul de expropriere și împrumut, desăvârșind, el, cea mai mare reformă socială și economică din viața Țării noastre.

M'am închinat marelui său suflet creștinesc, când ca ministru al cultelor pregătea prin biserică unitatea sufletească a României mărite cu cele patru provincii desrobite. L-am admirat ca ministru de externe, exteriorizând geniala concepție a lui Tache Ionescu: Mica Înțelegere. Și l'am ridicat pentru totdeauna monument aere perennius în conștiința românească a Banatului, cunoscându-i intransigența-i, ardoarea-i și râvna-i neasemuită pentru integritatea acestui scump colț al pământului românesc.

Vasta-i experiență și temeinicele-i cunoștințe au fost hotărâtoare la alcătuirea Constituției, a Legei Administrative și a tuturor legilor organice, cari constituie mândria operei legislative a Constituantei dela 1922—1926.

Și l-am slujit cu tot avântul sufletului meu de bănațean în slăvita-i etapă a vieții sale ca ministru de interne, în apărarea autorității și a ideii de stat unitar român.

L'am cunoscut apoi ca luptător politic și ca șef de partid.

Pretutindeni, în toate împrejurările grele, în toate realizările naționale, el punea în serviciul Țării, inteligența lui excepțională, puterea de muncă ce uimea și curățenia morală, superbă și clasică, a unui caracter merit el însuși să înobileze și să purifice o epocă istorică atât de agitată ca cea prin care trăim.

Era românul, era patriotul, era bărbatul de stat desăvârșit.

Iubea Banatul și ne prețuia pe noi bănațenii. A venit la Lugoj să se închine la zlea-mănul marilor români Coriolan Brediceanu, Dr Valeriu Branisce, Dr George Popovici și Ion Vidu, remarcând lipsa din bogatul Pantheon, — ce se întinde misterios la poalele legendarului Deal al viilor Iugojenești, alături de isto-

rica Câmpie a Libertății, - - a osemintelor lui Dr Aurel C. Popovici, ce zac încă în pământul internațional al Elveției.

A venit la Caransebeș, să verse lacrimi de recunoștință pe lespede de străjuește osemintele marelui ierarh Ioan Popasu, preconizând ridicarea monumentului binemeritat al acestui restaurator al bisericii bănățene, a cărui amintire, pare că trece tot mai mult în negura uitării a zilelor noastre, învăluite în zăbranicul celor materiale. Și a preamărit aci, în modestul țintirim, prea roditor în moaște sfinte românești, numele și operele dascălilor C. Diaconovici-Loga, Dr Iosif Olariu și vitejia grănicerească a generalului Traian Doda.

S'a bucurat cu sinceritate în bucuriile noastre și a plâns alături de noi, în tristețea noastră.

Să-i slăvim deci cu toții amintirea, iar avânturile lui sufletești, idealurile ce i-au călăuzit pașii în viață, desinteresarea față de cele materiale, dragostea nețârmurită de neam și iubirea caldă față de aproapele, să fie exemple demne de urmat pentru o generație întreagă.

Doamnelor, Domnilor,

Trăind 15 ani în preajma lui I. G. Duca și bucurându-mă neîntrerupt de distinsa-i prietenie, am avut nenumărate prilejuri de a-i cunoaște adâncă-i și nefățărta-i religiozitate. Istoria bisericii și organizarea ei, dogmele, canoanele și principalele ei învățături, îi erau cunoscute. I-am surprins o cucernică ingenunchiere în fața Maicii Domnului din casa mea. Puternicul ministru de interne, stăpânitorul pazei obștești a României, cerea scutul și oblăduirea Apărătoarei celor obijduiți...

Mi-se filmează în aceste clipe, prea dure-roase, înaintea ochilor mei sufletești, înlăcrimați cu roua recunoștinței, viața-i pilduitoare în fapte, învăluite în „miros de bună mireasmă duhovnicească“.

Din aceste fapte desprind astăzi numai una: avântul său hotărâtor cu care mi-a îmbrățișat dorința, ce i-o descoperisem discret și loial în Sâmbăta lui Lazăr a leatului însângerații sale, de a ridica în moștenirea vlădiciei Popasu pe cel mai vrednic dintre ostașii lui Christos al generației noastre, pe bunul și nepretențiosul meu prieten, Vasile din Jădanii Banatului. Iar în ziua, în care arhieria cuviosului nostru Vasile a fost binecuvântată de Dumnezeu în catedrala Sibiului, I. G. Duca, ctitorul acestei arhierii, se odihnea în Domnul pe năsila înflorită în lacrimile Neamului din catedrala Athenei lui Bucur.

Și pentru această *faclă*, fie în Banat numele lui binecuvântat de acum și până în veac, iar hirotonia lui supremă de astăzi, încrustată cu slove de foc în Dyptychon-ul bisericii, la altarul căreia peste câteva zile va sluji vlădica Vasile, al său, al meu, ... al Banatului ...

.....

În noaptea zguduitoare, pe la cântători, telefonul îmi vestește oribila crimă. Ațipisem, stăpânit de apoteoticul sfârșit făcut de el, în „Potrete și Amintiri“, marelui său înainte-mergător Ion I. C. Brătianu. Iată-l: „Intrupare luminoasă a celor mai frumoase însușiri ale neamului, dovadă vie a putințelor lui și veșnică pildă pentru toți cei ce vor să inchine vreodată mintea și inima lor binelui obștesc, propășirii naționale și înălțării românismului“...

Fatală potrivire pentru propriul său apus...

Români, ridicați-vă și jertfiți o clipă de reculegeră acestui apus de Soare și apoi... întăriți în suflet, întăriți în simțiri și în hotărâri românești mângâiați-vă cu Psalmistul: „Cânta-voi puterea ta, lauda-voi îndurarea ta, *căci tu Doamne, mi-ai fost tărie și scăpare în ziua strămtorării mele*; puterea mea ție îți voi cânta. *Căci Dumnezeu este tăria mea, Dumnezeul îndurării mele.* (Psalm 59 v. 17, 18).

An nou, viață nouă!

Cu anul care se duce, s'a scurs o parte din viața noastră iar cu cel care începe ne apropiem mai mult de sfârșitul ei.

În pragul unui nou an, gânduri proaspete și luminoase netezesc cărarea vieții la orizontul atât de nesigur al viitorului. Este cel mai potrivit prilej și cea mai minunată etapă de întărire a nădejdilor noastre.

Fiecare dintre noi, în anumite clipe ale vieții noastre sbuciumate, simțim trebuința tainică de a ne înoui gândurile și a da năzuințelor altă într'aripare pe alte temelii mai sigure și mai trainice. Este un temelnic adevăr acesta; și omenirea creștină adânc înțelegătoare a orânduit ca cea dintâi zi a anului să fie luminoasă de gânduri curate și frumoase.

Toate și totul se leagă de un nou an ca de o ființă capabilă să prefacă în zâmbet necazurile și în nădejdi durerile clipelor ce-au stat sub cumpăna anului din al cărui calendar s'a simțit ultima foac.

Pentru noi preoțimea, ziua anului nou are parcă o însemnătate și mai covârșitoare, căci cu mai multă nădejde pornim prin harul lui

Dumnezeu la curățirea sufletelor de sguira patimilor josnice, înălțându-ne la adevăr, la Christos.

Căci în genere, în cursul anului trecut s'a constatat că viața omenească se desfășoară într'un cadru lipsit de orizonturi mai largi, anchilozată în granițe cari o ținutesc prea mult de pământ.

Și în această întunecoasă concepție a vieții, Biserica trimite din belșugul tezaurului său raze cari deschid drumuri de noi îndrumări și clară înțelegere a vieții. Acum când anul nou răsare diu țării ne gândim firește la moștenirea anului trecut. Ea este grea.

Va aduce anul care vine un spor de mai bine și pentru noi, va deschide cărări mai senine și mai înfloritoare și în ogorul vieții noastre?

Se va arăta noul an cu orizonturi talmăcitoare de mai bine? Iată întrebările șovăitoare ce răsar de pe toate buzele dornice de muncă, de jertfă, dar și de dreptate.

Nouă, mai vârtos ni-se strigă de pretutindeni multe vorbe neomenoase, ni-se cere din toate părțile sacrificiu și dezinteresare.

Dar câți din toți aceștia s'au gândit vreodată că pentru a ne îndeplini înalta noastră misiune, e bine să fim puși la adăpostul grijirilor și necazurilor?

Anul care a trecut l-am trecut împovărat cu multe și grele suferinți și amărăciuni. Dar, în preajma anului ce începe, să aruncăm vălul uitării peste tot ceace a fost în urmă și să ne însuflețim de îndemnul binefăcător al chemării noastre privind cu încredere spre zarea viitorului.

Toată scârba nedreptăților netrebnice și murdare ce ni s'au făcut mai mult ca tuturor s'o alungăm și *rămânând vecinic la poalele stântului altar să radicem lumina cea minunată a Evangheliei.*

Plini de mai multă râvnă să ieșim „*la lucru și la lucrare din zori și până seara*” nu căzând în lupta cu greutatea, ci ridicându-ne deasupra lor.

Precipitarea greutăților peste care flutură amenințările răgușite ale celor ce vor altă axă a vieții impun soluții imediate și sănătoase. Ne revine nouă această grea dar înaltă sarcină. O putem împlini, căci „*nimic nu este neputință celui ce vooeste*” însă cu o singură evanghelică condiție: jertfa olocaustă a ființei noastre.

Având în fruntea noastră mintea clar văzătoare a *P. S. Vasile*, înfloreste în noi nădejdea că în cursul anului ce începem vom putea recolta succese desăvârșite și în ogorul Bisericii noastre bănățene. Fie dar ca anul nou să aducă *vială nouă.*

Pr. D. V. Anufoiu.

† Ion G. Duca

Prim-ministrul Țării, marele bărbat de stat Ion G. Duca, a căzut la postul datoriei, răpus de o mână criminală în seara zilei de 29 Decembrie 1933 în stația gării Sinaia.

În timp ce populația țării se reculegea sub scutul marilor sărbători creștine, odihnindu-se în voie, bărbatul de stat devotat Coroanei, făcea de ștafetă pentru binele și veghia acestei Țări, neștiind că preț de viață pune în serviciile sale!

Ion G. Duca a intrat în viața publică ca director general al cooperației. Acum 20 de ani, la vârsta de abia 33 de ani ajunge ministru de Instrucție și Culte. Colaborator intim și continuu al marelui bărbat de stat Ionel I. C. Brătianu, ia parte la toate marile înfăptuiri naționale din vremile contemporane.

După apunerea celor doi mari români, frații Ionel și Vintilă Brătianu, ia conducerea partidului național-liberal chemat la cârma țării acum două luni.

Nu și-a putut valorifica puterile sale, luminate de marea sa inteligență, în serviciul Patriei. Glonțul ucigaș i-a tăiat firul vieții la vârsta de abia 53 de ani, lăsând doliu în toată Țara românească.

Marți în 2 Ianuarie 1934 — ziua înmormântării primului-ministru I. G. Duca — s'a oficiat parastas și în biserica noastră catedrală. În fața unui foarte numeros public, din oraș și din jur, a slujit un sobor de preoți, anume P. O. protopresbiter A. Ghidiu, presbiterii prof. T. Șandru, G. Noaghea, F. Pop, D. Soceneanțu, preotul G. Popoviciu din Mărul, P. Bancea, P. Bogoeviciu, protodiaconul prof. I. David și diaconul T. Roșca. Au participat reprezentanți ai tuturor autorităților. Păr profesor Filip Pop a rostit o impresionantă cuvântare în care a eternizat opera marelui dispărut.

După parastas numeroasa asistență a trecut în sala cinematografului unde s'a ținut ședința comemorativă.

Au rostit cuvântări, primarul orașului d-l Dr. Dimitrie Novacescu, exprimând durerea Graniței pentru ireparabila pierdere ce a îndurat Neamul și Țara. Rând pe rând reprezentanții bisericilor și a minorităților exprimă condoleanțe. La urmă într'o tăcere impresionantă d-l Dr. Cornel Corneanu, deputat și șeful organizației Partidului Național-Liberal din Banat, un bun și nedespărțit prieten al adormitului în Domnul, rostește cuvântarea ce o publicăm în altă parte a foii noastre.

Această cucernică comemorare a fost un neînsemnat, dar sincer tribut, al Graniței noastre pe care îl datora celui care a fost dela Unire încoaci un mare sprijinitor al intereselor noastre bănățene.

Nicolae Velimirovici:

Studentului care întrebă: Cari sunt cei săraci cu duhul.

Fericiți sunt cei săraci cu duhul, că acelora este împărăția cerurilor, a zis Domnul Christos. Pe tine aceasta te neliniștește. Nedumerirea vine de acolo, că tu confunzi puținătatea minții a oamenilor slab desvoldați cu sărăcia pe care Christos o laudă.

Sărăcia duhovnicească sau umiliința, e calitatea celor mai buni oameni pe cari i-a avut lumea. Aceasta este conștiința de sine a nimicniciei noastre în fața măreției dumnezeiești, conștiința de sine a necurăției noastre în fața curăției Făcătorului, conștiința de sine a deplinei noastre dependențe de nemărginita putere a Domnului.

Impăratul David a vorbit despre sine: *eu sunt vierme iar nu om. Și împăratul David n'a fost o minte slabă, ci om bogat și minte genială. Fiul său, înțeleptul Solomon, scrisese: predă-te în Domnul din toată inima ta, iar pe înțelepciunea ta să nu te razimi.* Aceasta înseamnă să fi sărac cu duhul, adică: încredințează-te în întregime lui Dumnezeu, iar ție să nu-ți crezi.

Acela e fericit care e în stare, sincer să mărturisească: o nimică-mi este puterea, înțelepciunea mea e neputincioasă, voia-mi este îndoelnică — Doamne, ajută-mi!

Sărac cu duhul e sfântul care — la fel apostolului Pavel — poate spune: eu nimic nu știu afară de Christos!

Sărac cu duhul este învățatul, care — ca Newton — recunoaște, că neștiința sa nesfârșit e mai mare ca știința sa.

Sărac cu duhul este bogatul care — la fel avutului Iov — vorbește: *gol am venit în lume, gol voiu pleca din ea.*

Sfântul Sava, regele Decean, cneazul Lazar s'au simțit săraci cu duhul. Dar ce să mai vorbesc? Când toți apostolii și sfinții și dreptii, cu multele milioane de credincioși ai neamurilor lui Dumnezeu, au fost în lumea aceasta săraci cu duhul. De aceea au și ajuns, după făgăduința lui Dumnezeu, moștenitori ai împărăției cerești.

Sărac de minte nu considera pe acel om, care e mărginit la cunoștințe, ci pe acela care nu se laudă cu știința sa.

Sărăcia duhovnicească este concept opus mândriei și a laudei de sine. De dobitoceasca prostie a mândriei și dăunătoarea laudă de sine a voit Christos să ne ferească atunci când a laudat sărăcia duhovnicească.

Pace și bucurie dela Domnul.

Traducere din limba sârbă de:
Pr. A. Uroș-Doloveanu.

Notă Oficială.

Nr. 42 E. ex 1934.

Către On. Oficii parohiale din Eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Din evidențele ce se poartă: 1. la secția economică a Consiliului eparhial, 2. la Cassa diecezană, 3. la Librăria și Tipografia noastră și 4. la Fabrica de lumini eparhială, am aflat că unele comune bisericesti din dieceza noastră sunt restanțiere, dreptaceea ne vedem îndemnați a dispune, ca în cursul lunii Ianuarie 1934:

- a) să se înainteze preliminarele și socoțile restante dupăce se vor face formele convenite;
- b) să se depositeze banii incasați în competențele diecezane, precum și cu tasuri, colecte, etc.
- c) să se trimită „Tipografiei și Librăriei diecezane“ de aici prețul de abonament restant pentru „Foaia Diecezană“, observându-se, că începând cu anul trecut, 1 Ianuarie 1933, s'a urcat abonamentul anual dela 160 lei la 240 lei;
- d) să se achite prețul recvizitelor, tipăriturilor și cărților cumpărate dela Librăria diecezană, apoi prețul luminilor de ceară, comandate pe seama bisericilor noastre;
- e) să se facă desocotirea calendarelor, trimițându-se banii incasați pe lângă restituirea calendarelor nevândute cel mult până la 15 Ianuarie 1934.

On. Oficii parohiale să stărue, ca să se satisfacă celor de mai sus pentruca să nu fie silite administrațiunile instituțiunilor noastre centrale să se prezinte nou alesului nostru episcop diecezan cu tablouri, cari cuprind comune bisericesti de ale noastre restanțiere.

Caransebeș în 4 Ianuarie 1934.

Președintele consiliului eparhial
Andrieu Ghidiu
consilier eparhial, protopresbiter.

ȘTIRI

Pentru monumentul funerar „Dr. Iosif Iuliu Olariu“ au mai intrat următoarele sume:

Preotul Ștefan Balea Grebenaț	200 Lei
Preotul Sinesiu Bistreanu Var	100 Lei
Comuna bisericască Var	100 Lei
Comuna bisericască Jupa	20 Lei

Total: 420 Lei

Suma anterioară: 20770 Lei

Total până de prezent: 21190 Lei

Introducerea stării de asediu. Pe urma odio-sului atentat săvârșit asupra primului ministru Ion G. Duca, guvernul țării a introdus starea de asediu. Ea se estinde asupra Capitalei și a centrelor mai mari ale țării.

Rectificare. La donațiile din Nrul trecut pe urma unei erori de tipar s'a arătat ca provenind dela Soc. de lectură „Ioan Popasu“ suma de 500 lei. Ori de rândul acesta harnica societate a contribuit cu suma de 200 Lei.

Anunt. Se caută spre cumpărare un
Cantor bisericesc
de Bujigan.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Tipărit, în Tipografia
noastră diecezană, a apărut:

Manualul de Tipic

al Bisericii ortodoxe, in uzul teologilor
și preoților, cuprinzând serviciile
Dumnezeesti din postul
sfintelor Paști

intocmit de:

CONSTANTIN VLADU

profesor de Tipic și Cântare la Academia
teologică din Caransebeș.

aprobat de Consiliul eparhiei ort. rom. a Caransebeșului
și tipărită cu binecuvântarea in Domnul adormitului
fost episcop diecezan Dr IOSIF TRAIAN BADESCU.

Cartea e tipărită pe hârtie
fină, în două culori și
se poate comanda dela

LIBRĂRIA
și TIPOGRAFIA
DIECEZANĂ
din CARANSEBEȘ.

Exemplarul: Lei 180
plus spesele postale.

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș

Este bogat înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți
școlare, literare și științifice, requisite școlare și de birou.
Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp
pe lângă prețuri convenabile. Are un mare depozit de hârtie.

Legătorie proprie.